

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **Karlovarský kraj**, IČ 70891168, Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, IČ 72080043, Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2018, č.j. 5978/18/5000-10470-700938,

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

[I] Předmět řízení

1. Rozhodnutím Finančního úřadu pro Karlovarský kraj (dále jen „správce daně“ nebo „prvoinstanční správce daně“) ze dne 7. 12. 2016, č.j. 963996/16/2400-31471-403322 (dále jen „platební výměr I“), byl žalobci podle § 139 a § 147 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů, vyměřen odvod do státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 347 809 Kč.

2. Rozhodnutím správce daně ze dne 7. 12. 2016, č. j. 964005/16/2400-31471-403322 (dále jen „platební výměr II“), byl žalobci podle týchž zákonných předpisů vyměřen odvod do Národního fondu za porušení rozpočtové kázně ve výši 1 970 915 Kč.
3. Rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 2. 2018, č.j. 5978/18/5000-10470-700938 (dále jen „napadené rozhodnutí“), byla podle § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu žalobcova odvolání proti platebním výměrům zamítnuta a platební výměry byly potvrzeny.
4. Žalobce se žalobou ze dne 4. 4. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne 5. 4. 2018, domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i platebních výměrů.
5. Postup správců daní, práva a povinnosti daňových subjektů a třetích osob, které jim vznikají při správě daní, jsou upraveny daňovým řádem.
6. Dotační problematika je upravena zákonem č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“).
7. Postupy při zadávání veřejných zakázek byly v rozhodné době upraveny zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“ nebo „ZVZ“), který byl s účinností ode dne 1. 10. 2016 nahrazen zákonem č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZZVZ“).

[III] Žaloba

8. Žalobce v úvodu připomněl, že důvodem pro vydání platebních výměrů bylo údajné pochybení žalobce u veřejné zakázky s názvem *„Zajištění realizátora aktivit projektu Karlovarského kraje pro oblast komunitního plánování a metody BSC“* (dále jen „VZ“) spočívající
 - v porušení § 52 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění (dále jen „ZVZ“) a části II, odst. 8 bodu 8.1. Rozhodnutí o poskytnutí dotace č. OPLZZ-ZS824-44/2011 vydaného dne 21. 12. 2011 Ministerstvem práce a sociálních věcí (dále jen „poskytovatel dotace“, nebo „MPSV“), změněného „Rozhodnutím o změně č. 1 Rozhodnutí o poskytnutí dotace“ ze dne 30. 3. 2012 (dále jen souhrnně „Rozhodnutí“), neboť žalobce v zadávací dokumentaci VZ umožnil uchazečům splnit kvalifikaci dodatečně i po lhůtě pro podání nabídek. Porušením podmínky Rozhodnutí a zákona o veřejných zakázkách došlo k neoprávněnému použití peněžních prostředků ve smyslu § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech, a tím k porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) téhož zákona (dále jen „kontrolní zjištění č. 1“);
 - v porušení § 50 odst. 4 ZVZ a části II, odst. 8, bodu 8.1. Rozhodnutí, neboť žalobce pro hodnocení nabídek stanovil v zadávací dokumentaci kvalifikační kritérium č. 1 – Výše nabídkové ceny bez DPH a kritérium č. 2 – Popis realizace obsahu veřejné zakázky. V rámci kritéria č. 2 byly stanoveny 4 sub-kritéria. V rámci sub-kritéria uvedeného v zadávací dokumentaci pod písm. a) uvedl žalobce mj. technický kvalifikační předpoklad *„zkušenosti se vzděláváním pracovníků obcí a krajů v oblasti sociálního šetření a sociálního poradenství.“*
9. Žalobce namítal nesprávnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí, a to zejména

z důvodu nesprávného právního posouzení identifikovaných pochybení a nepřiměřenosti uložené sankce. Žalobní námitky rozdělil do tří částí.

Nesprávná aplikace ustanovení Rozhodnutí

10. Základní důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí shledával žalobce v tom, že žalovaný (a ve shodě s ním správce daně) zásadním způsobem překročil rámec své pravomoci, když žalobci uložil odvod za porušení rozpočtové kázně zcela mimo rámec Rozhodnutí, neboť aplikoval na žalobce jednotlivá ustanovení ZVZ velmi restriktivním (zužujícím) výkladem.
11. Žalobce nesouhlasil s odůvodněním napadeného rozhodnutí, podle kterého se správce daně nedopustil žádného pochybení, pokud dospěl k závěrům o porušení ZVZ, když tyto závěry vyhodnotil sám a odlišně od závěrů Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“). Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením žalovaného, podle kterého skutečnost, že ÚOHS neshledal důvod pro zahájení řízení o správním deliktu, neznamená, že k porušení ZVZ nedošlo. Žalobce trval na tom, že na území České republiky je oprávněný autoritativně posuzovat dodržování postupu při zadávání veřejných zakázek jako jediný orgán ÚOHS, který neshledal důvod pro zahájení správního řízení a uložení pokuty za porušení ZVZ. V naprosto identickém duchu se vyslovil audit Ministerstva financí České republiky, který žalovaný v napadeném rozhodnutí zmiňuje, a který též konstatoval, že pochybení jsou dílčího charakteru a nepředstavují porušení ZVZ, které by odůvodnilo uložení sankce. Ze strany těchto na sobě nezávislých orgánů bylo konstatováno, že pochybení není (ÚOHS), nebo je natolik marginálního významu (audit MF), že nepředstavuje důvod pro uložení sankce. I přes tuto skutečnost však správce daně dospěl k závěru opačnému a vyměřil žalobci odvod.
12. Žalovaný dále uvedl, že dostatečně a srozumitelně reagoval na argumentaci žalobce a podrobně rozebral, proč v tomto případě nebyl správce daně sdělením ÚOHS vázán dle § 99 odst. 1 daňového řádu, když argumentoval tím, že v dané věci nebylo ÚOHS vydáno rozhodnutí, jehož obsah, forma a ostatní náležitosti jsou definovány v § 67 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění.
13. Žalobce s tímto tvrzením žalovaného nesouhlasil, neboť měl za to, že správce daně měl využít institutu předběžné otázky zakotvené v § 99 daňového řádu, kde je jednoznačně uvedeno, že pravomoc prvoinstančního orgánu rozhodovat o otázkách, které spadají do kompetence jiného orgánu (v tomto případě ÚOHS), je dána výhradně do doby vydání rozhodnutí kompetentního orgánu. Byť se v tomto institutu hovoří o vydání meritorního rozhodnutí, lze z povahy a účelu tohoto ustanovení dovodit, že odmítne-li se ÚOHS předmětnou věcí zabývat s odůvodněním, že nejsou dány ani důvody pro podezření ze spáchání správního deliktu spočívajícího v porušování ZVZ, je třeba i na takovýto úkon pohlížet jakožto na autoritativní výrok, kterým je prvoinstanční orgán vázán. Autoritativním výrokem je názor vyslovený příslušným orgánem, který je obecně závazný a konečný, přičemž je třeba tento názor respektovat a nelze jej zpochybnit, byť se s jeho obsahem, např. prvoinstanční orgán, nemusí ztotožňovat.
14. Správce daně se ale vlastním postupem, který byl rozhodnutím žalovaného potvrzen, rozhodl nejen zpochybnit autoritu ÚOHS, nýbrž také porušil zákon nerespektováním procesních ustanovení daňového řádu, přičemž tento jeho postup byl následně žalovaným označen za správný. Takto širokou svévoli žalobce považoval za nepřipustnou.

15. Ze zprávy o daňové kontrole vyplývá, že se správce daně rozhodl výše uvedenou autoritu ÚOHS ignorovat s odůvodněním, že ÚOHS je nadán pravomocí vykonávat dozor toliko ve vztahu k několika správním deliktům na poli ZVZ, zatímco správce daně kontroluje dodržení každého paragrafu ZVZ, a tedy může sankcí postihnout širší spektrum pochybení, než ÚOHS. Žalobce považuje takový výklad za nepodložený Rozhodnutím, neboť žalobce v tomto aktu poskytovateli dotace (potažmo správci daně) neudělil žádného speciálního oprávnění ke kontrole přísnější, ani se nezavázal postupovat dle ZVZ v jakémkoli přísnějším režimu.
16. Žalobce je na základě všech shora uvedených důvodů přesvědčen o tom, že správní orgány byly povinny akceptovat právní názor vyjádřený ze strany ÚOHS, nikoli aplikovat ZVZ dle vlastních zužujících výkladů.
17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále na straně 9 cituje z několika soudních rozhodnutí, a to Krajského soudu v Českých Budějovicích a Krajského soudu v Hradci Králové. Žalobce měl za to, že těmito rozsudky není možné odůvodnit postup správních orgánů, neboť správce daně nebyl oprávněn posuzovat dodržování ZVZ způsobem, který je popsán výše.
18. Žalobce dále uvedl, že povinnosti, které byly podmínkou pro vyplacení dotace, jsou náležitě specifikovány v částech I – III Rozhodnutí. Z Rozhodnutí lze také vyčíst i stanovení některých dalších povinností v části V Rozhodnutí, například povinnost řídit se i ustanoveními příloh Rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že při realizaci předmětu dotace mohlo dojít i k pochybením, zavázal se žalobce strpět za případná pochybení sankce, jejichž hodnota a podoba byla vyspecifikována v části IV Rozhodnutí. Jak je již výše uvedeno, shledal správce daně u žalobce pochybení spočívající v porušení ZVZ, žalobce by tedy mohl čelit sankci za případná porušení ZVZ jen tehdy, pokud by se v Rozhodnutí k dodržování ZVZ zavázal a současně bylo v části IV Rozhodnutí stanoveno, že za takového pochybení se žalobci uloží sankce.
19. Dále lze z Rozhodnutí nepochybně dospět k závěru, že se žalobce ve vztahu k veřejným zakázkám zavázal postupovat toliko v souladu s pravidly stanovenými metodickým pokynem pro zadávání zakázek OPLZZ. Tato skutečnost vyplývá z ustanovení části II článku 8 Rozhodnutí, které upravuje povinnosti žalobce ve vztahu k veřejným zakázkám. Žádné jiné ani vyvodit nelze. Ve prospěch konstatované skutečnosti hovoří též sankční ustanovení upravené v části IV Rozhodnutí, kde je pod článkem 2, body 2.2 odstavec druhý a 2.3 jasně specifikováno, že ve vztahu k veřejným zakázkám lze sankcionovat toliko nedodržení části druhé, článku 8, bodu 8.1 Rozhodnutí, tedy za nedodržení výše uvedené metodiky. V těchto sankčních ustanoveních je jednoznačně specifikováno, že se tyto sankční mechanismy použijí za předpokladu, že se nejedná o porušení ZVZ. Z Rozhodnutí je tedy patrné, že nelze porušení ZVZ žádným způsobem sankcionovat. Žalobce tímto nemá v žádném případě v úmyslu prokázat, že se na něj ZVZ nevztahuje nebo že není povinen jeho právní úpravu dodržovat, nýbrž chce prokázat, že úmyslem vyjádřeným v Rozhodnutí nebylo sankcionovat porušování ZVZ postupy dle Rozhodnutí, nýbrž ponechat případné sankce za porušení ZVZ výhradně orgánu dozoru nad veřejnými zakázkami, kterým je v České republice jako jediný nadán ÚOHS, přičemž je ze zákona též oprávněn za případná pochybení ukládat sankce. Tímto orgánem dozoru je na základě zmocnění uvedeného v ustanovení § 112 ZVZ, přičemž povinnost žalobce dodržovat právní úpravu ZVZ a strpět případné řízení před ÚOHS je zakotvena právě v tomto zákoně. Právě z tohoto důvodu nebyla do Rozhodnutí zakotvena případná

ustanovení o povinnosti dodržovat ZVZ, ani za jeho případné nedodržování, resp. porušování, stanovit další zvláštní sankci. V opačném případě by žalobce byl v zásadě za jedno pochybení sankcionován dvakrát, tedy ze strany ÚOHS a správce daně.

20. Ve prospěch žalobce právního názoru nesvědčí výhradně Rozhodnutí, ale v naprosto stejném duchu hovoří i příručka pro příjemce finanční podpory z OPLZZ, která je též závaznou součástí Rozhodnutí. Ustanovení této příručky jednoznačně hovoří o tom, že veškerá porušení ZVZ budou předána k řešení ÚOHS k vyřešení, rozhodnutí a uložení případné sankce. Žalobce pro podporu svých tvrzení cituje ze strany 27 této příručky, kde je uvedený postup nerozporně popsán včetně uvedení, že dodržování právní úpravy ZVZ představuje speciální kategorii, vyloučenou ze sankčních ustanovení a náležející výhradně kompetenci ÚOHS: *„Při podezření na porušení nebo nesplnění povinností stanovených příjemci podpory zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v platném znění, a zpřesněných právním aktem o poskytnutí podpory požádá poskytovatel podpory orgán dohledu o přezkoumání úkonů zadavatele podle § 113 uvedeného zákona. **Orgánem dohledu je Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, který je oprávněn udělit pokuty za porušení zákona příp. zrušit zadavatelův nezákonný úkon.**“* (zvýraznění provedeno žalobcem – poznámka soudu).
21. Žalobce uvedl, že byl dobré víře ve správnost výše uvedených evidentních skutečností, že případné sankce za nedodržení postupů dle ZVZ budou ukládány dle zákonné úpravy ze strany ÚOHS, nikoliv, že bude docházet k případnému dvojímu sankcionování, navíc ze strany správce daně ve velmi přísných procentních hladinách. Tato skutečnost by zcela zásadně ovlivnila rozhodování žalobce o tom, zda dotaci přijmout či nikoliv, a to z důvodu, že výklad zastávaný správcem daně a potvrzený žalovaným činí přijetí dotace značně rizikovým, neboť případné sankce mohou výrazně převýšit přínos přijaté dotace.
22. Žalobce si v této souvislosti dovoluje opakovaně poukázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 2. 2008, č.j. 11 Ca 371/2006, ve kterém bylo judikováno, že *„je nepřijatelné, aby teprve v řízení o porušení rozpočtové kázně bylo příjemci těchto prostředků kladeno k tíži, že z daných předpisů nelze dovodit jednoznačný závěr, za jakých podmínek měly být poskytnuty.“* Žalobce je nyní ve zcela identické situaci jako v uvedeném rozsudku, neboť se teprve až v rámci platebních výměrů dozvěděl o možnosti velmi přísné sankce též ze strany daňových orgánů, což však nemohl ani z Rozhodnutí, ani z příručky žádným způsobem zjistit. Rozhodnutí bylo poskytovatelem dotace vydáno způsobem, který odpovídá principu smluv uzavíraných adhezním způsobem (formulářových smluv), kdy žalobce má možnost smlouvu jako celek buď přijmout, nebo odmítnout. Pro případy těchto smluv bylo v judikatuře soudní již mnohokrát potvrzeno, že je na silnější straně (poskytovatel dotace), aby formulovala pravidla smlouvy dostatečně přesně, přičemž případné nedostatky nemohou být přičítány k tíži strany slabší (žalobce). Bylo-li úmyslem poskytovatele dotace zavázat žalobce v duchu výkladu předneseného správními orgány, pak tak měl v Rozhodnutí jasně a nerozporně učinit, nikoli zpětně přičítat domnělé jednání žalobce k jeho tíži. Veškeré uvedené skutečnosti jednoznačně hovoří ve prospěch závěru, že za případná pochybení u ZVZ je ÚOHS jediným orgánem oprávněným ukládat sankce. Dle žalobce, pravomoc správce daně nelze pro případy ZVZ z Rozhodnutí dovodit, a tudíž trvá na tom, že je nezbytné přijmout závěr, podle kterého správce daně není nadán pravomocí sankcionovat žalobce za případná porušení ZVZ.
23. S ohledem na shora popsané skutečnosti se žalobce ohradil vůči tvrzení žalovaného uvedenému v odůvodnění napadeného rozhodnutí [viz str. 10 bod 10 písm. d)], kde žalovaný mimo jiné uvedl, že námitka žalobce, že v Rozhodnutí nebyla zakotvena

povinnost při zadávání veřejných zakázek dodržovat zákon o veřejných zakázkách je nedůvodná, a poukázal na to, že žalobce jako veřejný zadavatel byl povinen při zadávání veřejných zakázek postupovat podle zákona o veřejných zakázkách. Tuto skutečnost však žalobce nikdy nerozporoval. Naopak, sám uvedl, že si je vědom své povinnosti dodržovat citovaný právní předpis, avšak poukázal ve své argumentaci na to, že úmyslem nebylo sankcionovat porušování ZVZ postupy dle Rozhodnutí, ale případné sankce za porušení ZVZ nechat výhradně orgánu dozoru nad veřejnými zakázkami, tj. ÚOHS.

24. Na základě uvedených skutečností byl tudíž žalobce přesvědčen o tom, že platební výměry byly vydány zcela v rozporu s ustanoveními Rozhodnutí i v rozporu s právním pořádkem České republiky, a měly by být bez dalšího zrušeny.

Nesprávné právní posouzení identifikovaných pochybení

25. Žalobce byl dále přesvědčen o tom, že správní orgány nesprávně posoudily soulad konstatovaných pochybení se ZVZ.
26. Prvním identifikovaným pochybením bylo porušení § 52 odst. 1 ZVZ tím, že žalobce připustil překročení zákonem stanovené lhůty pro prokázání splnění kvalifikace, když v zadávací dokumentaci mimo jiné uvedl: *„Akreditaci je možno doložit i dodatečně v průběhu plnění předmětu smlouvy, před započítáním bloku vzdělávání.“* Splnění kvalifikace lze však v souladu s dotčeným ustanovením požadovat toliko ve lhůtě pro podání nabídek.
27. Žalobce stran toho zopakoval, že problematika veřejné zakázky byla do značné míry specifická tím, že byl realizován zcela nový specifický projekt a při plánování projektu a zkoumání požadavků na vzdělání uchazečů bylo zjištěno, že vzdělávání potřebné pro cíl projektu není na území České republiky akreditováno v rozsahu potřebném pro účely zadávané veřejné zakázky. Toto tvrzení potvrdil i správce daně na str. 18 zprávy o daňové kontrole.
28. V tomto ohledu vyvstala nutnost zajištění zcela nové akreditace u příslušných orgánů ministerstev České republiky. Z důvodu nedostatku času pro splnění plánovaného harmonogramu aktivit projektu, kdy bylo vysoce pravděpodobné, že se v takto krátké době o veřejnou zakázku nebude ucházet žádný uchazeč, neboť se mu pro objektivní příčinu nedostatku akreditace nepodaří prokázat potřebnou kvalifikaci, umožnil žalobce doložení akreditace do doby před započítáním bloku vzdělávání. Žalobce takto učinil zcela jasně a nerozporně vůči všem případným uchazečům o veřejnou zakázku, a tedy nastavil podmínky pro všechny uchazeče zcela rovným způsobem.
29. Žalobce v této souvislosti považoval za důležité uvést, že veřejnou zakázku plánoval v době, kdy předmětné programy nebyly akreditovány, a nemohl očekávat (resp. garantovat), že budou ve lhůtě vyžadované § 52 odst. 2 ZVZ již akreditovány. Žalobce dále uvedl, že předmětnou akreditaci musel pro předmět požadovaného plnění vyžadovat, a nemohl tedy veřejnou zakázku zadat bez uvedeného požadavku.
30. Žalobce uvedl, že cílem a účelem ZVZ je zajistit rovnou, transparentní a nediskriminační soutěž co nejširšího spektra uchazečů o veřejnou zakázku. V tomto ohledu je dle názoru žalobce nutné porušení § 52 odst. 2 ZVZ shledat zejména v těch případech, kdy zadavatel po uplynutí lhůty pro podání nabídek nevyloučí uchazeče, který v této lhůtě kvalifikaci neprokáže. Účelem tohoto ustanovení je totiž zamezení případného nerovného přístupu k uchazečům, kdy by zadavatelé v průběhu zadávacího řízení nepředvídatelně připouštěli i

pozdější doložení kvalifikace. Zákon tedy rozhodný okamžik staví najisto. Tento výklad však dle názoru žalobce není vhodné uplatnit na případ, kdy zadavatel z objektivních důvodů již od počátku v zadávací dokumentaci transparentně a nediskriminačně vymezí delší lhůtu pro splnění části kvalifikace. Takovýto postup žádným způsobem neomezuje volnou soutěž potencionálních uchazečů o veřejnou zakázku. Navíc v případě žalobce je třeba zohlednit i tu skutečnost, že požadovaná kvalifikace, v rozsahu vyžadovaném žalobcem, na území České republiky neexistovala, a tedy žádný z uchazečů v době vypsaní veřejné zakázky nebyl s to požadovanou kvalifikaci splnit.

31. Žalobce byl přesvědčen, že v tomto případě došlo k případu, kdy si okolnosti zakázky vyžádaly postup ZVZ nepředvídaný, avšak překlenutelný právním výkladem; ostatně, adresáti právní normy by neměli rezignovat do pozice, kdy odepisují celý dotační titul jen z důvodu, že zákonodárce na jistý specifický případ nepamatoval. Ze všech uvedených důvodů byl žalobce přesvědčen o tom, že uvedeným způsobem ZVZ neporušil. Žalobce doplnil, že i nová právní úprava zadávání veřejných zakázek doznala v této oblasti významných změn a ustanovení týkající se kvalifikace již nejsou takto striktní.
32. Ačkoli tedy žalovaný uvedl, že míru závažnosti tohoto pochybení zohlednil správce daně v souladu se zásadou proporcionality v rámci stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně, žalobce se domníval, že by v daném případě za svůj postup neměl být sankcionován vůbec, neboť jednal v souladu s principy ZVZ a nijak soutěž potencionálních uchazečů o veřejnou zakázku neomezil. Naopak, zajistil, aby bylo uchazečů co nejvíce.
33. Druhým pochybením shledal prvoinstanční orgán porušení § 50 odst. 5 ZVZ, kde je stanoveno, že kvalifikační předpoklady nemohou být předmětem hodnotících kritérií. Dle názoru správce daně došlo ze strany žalobce k pochybení u zadávacího kritéria č. 2, které bylo rozděleno do čtyř subkritérií, přičemž závadným bylo shledáno výlučně subkritérium s označením a) tohoto znění: „*Popis zajištění realizace vzdělávání, návrh podkladových materiálů, odborné zajištění a zkušenosti se vzděláváním pracovníků obcí a krajů v oblasti sociálního šetření a sociálního poradenství. (rozsah 0 – 15 bodů)*“. Ze strany správce daně byla shledána závadnou pouze tučně uvedená část subkritéria.
34. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že by výše uvedené subkritérium bylo stanoveno neurčitě a netransparentně, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, vzhledem k tomu, že u potenciálních dodavatelů mohly vzniknout pochybnosti, jak bude jejich nabídka hodnocena.
35. Žalobce považoval za významné uvést, že se konstatované pochybení týká výhradně části formulace jednoho z dílčích subkritérií. ZVZ zcela logicky zakazuje hodnotit kvalifikaci, neboť tu uchazeč buď splní, nebo nesplní. S touto logikou však nelze argumentovat tak, že by i pro ostatní hodnotitelné části dílčího subkritéria nebylo hodnocení možné. Naopak, je třeba konstatovat, že v části namítané formulace musel projít každý kvalifikovaný uchazeč, a tudíž nemohlo, ani za předpokladu připuštění výkladu prvoinstančního orgánu, k diskriminaci dojít.
36. Žalobce byl přesvědčen o tom, že správce daně v rámci vytýkaného subkritéria zvolil ryze formalistický zužující jazykový výklad, když z celého subkritéria účelově vytrhl jen jednu z jeho částí a tu zhodnotil jakožto hodnocení kvalifikace. Žalobce byl však přesvědčen, že předmětem hodnocení byl popis zajištění realizace vzdělávání, návrh podkladových

materiálů, odborné zajištění a zkušenosti se vzděláváním pracovníků obcí a krajů v oblasti sociálního šetření a sociálního poradenství. Dílčí subkritérium tedy nesestávalo z hodnocení kvalifikace, jak správce daně mylně uvádí, nýbrž z několika hodnotitelných prvků, které lze v souladu se ZVZ hodnotit. Co se vytýkané části týče, je třeba vzít v úvahu celkový smysl a účel dílčího subkritéria, přičemž je též třeba přihlídnouti ke slučovacímu poměru slovního spojení „odborné zajištění a zkušenosti.“. Odborné zajištění příslušných pracovníků není a nemůže být samo o sobě kvalifikačním předpokladem a je tedy plně hodnotitelné, přičemž současně (slučovací poměr) bylo uvedeno, že odborné zajištění bude zkoumáno též ve vztahu ke zkušenostem pracovníků, neboť např. jeden uchazeč mohl nabídnout osm pracovníků, z nichž by jen čtyři měli požadované zkušenosti, zatímco jiný uchazeč mohl nabídnout vyšší počet takto vybavených pracovníků. Žalobce shrnul, že s účelovým výkladem správce daně orgánu ohledně tohoto subkritéria se nelze ztotožnit.

37. Přestože žalovaný uvedl, že zohlednil při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně podle zásady proporcionality, že stanovení kvalifikačního předpokladu se týkalo hodnotícího kritéria č. 2, které bylo dále rozděleno na 4 podkritéria, kdy předmětné pochybení se týkalo pouze části jednoho podkritéria, stanovil za toto sankci ve výši 25 %. Žalobce, byť připustil, že část kritéria mohla být formulována nedostatečně precizně, byl přesvědčen, že jeho postup výběr nejvhodnější nabídky neovlivnil, a tudíž se žádné diskriminace nedopustil. Měl tak zato, že neměl být sankcionován buď vůbec, event. při připuštění jisté míry neurčitosti výkladu shora uvedeného podkritéria při nejnižší možné hranici tj. v rozmezí 1 – 5 %.

Zjevná nepřiměřenost uloženého odvodu

38. Žalobce v neposlední řadě nesouhlasil s tvrzením žalovaného, podle kterého byl stanoven odvod v souladu se zásadou proporcionality. Žalobce byl přesvědčen o tom, že považovali správce daně vlastní zjištění za zákonná, pak měl zvolit výši odvodu v takové procentní hladině, která by odpovídala intenzitě pochybení, resp. skutečným možným dopadům do právní sféry případných uchazečů o zakázku. Žalobce již výše uvedl a odůvodnil, že podle jeho názoru byla obě pochybení (za předpokladu jejich připuštění) marginálního charakteru a žalobce vytýkané postupy nevolil za účelem omezení uchazečů, nýbrž tak činil právě za účelem zajištění co nejširšího možného okruhu uchazečů. Prokázání zajištění akreditace kurzů v požadovaném rozsahu bylo ve lhůtě pro podání nabídek nejisté a hrozilo, že by žádný z uchazečů nebyl schopen kvalifikaci prokázat, neboť požadované kurzy nebyly v době zadávání veřejné zakázky ze strany akreditačního orgánu akreditovány, což je objektivně přezkoumatelný důvod. Žalobce tedy nastavil zadávací podmínky tak, aby uchazeče nediskriminoval a postupoval vůči všem uchazečům stejně. Toto pochybení tedy nemohlo mít vliv na výsledek výběrového řízení.
39. Obdobně je tomu i v případě pochybení druhého, kdy správce daně shledal závadnou výhradně část subkritéria, kdy zbylá část subkritéria byla zcela v souladu se ZVZ. Ve vytýkané části lze konstatovat, že vzhledem k tomu, že vytýkáno bylo hodnocení prokázání kvalifikace, musel projít každý kvalifikovaný uchazeč, a tedy nemohlo ani toto případné pochybení ze své podstaty mít vliv na výsledek výběrového řízení. V tomto ohledu měl tedy správce daně zvolit výši odvodu v rozmezí 1 – 5 % z částky veřejné zakázky, nikoliv volit korekční kritéria, která slouží pro pochybení, která měla vliv na výsledek výběrového řízení. Pokud správce daně zvolil korekční rozmezí pro pochybení, která měla vliv na výsledek výběrového řízení (i v tomto případě lze sankci snížit až na 5

% odvodu), pak měl jasně a nerozporně vylicít, v čem konkrétně mělo k ovlivnění dojít včetně uvedení jasných argumentů, proč a jak postup zvolený žalobcem vedl nebo mohl vést k ovlivnění výběrového řízení. Pouhé konstatování bez vylicení bližších úvah správce daně samo o sobě nemůže obstát, což již několikrát potvrdil ÚOHS i judikatura soudní.

40. Dle výše uvedeného žalobce shledával pochybení správce daně, potažmo žalovaného, neboť stanovená výše odvodu není vůči konstatovaným pochybením proporcionální. Požadavek na proporcionalitu výše odvodu vůči intenzitě pochybení byl přitom také potvrzen ze strany judikatury soudní (např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 2 As 106/2014-46, ze dne 26. 9. 2014).

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

41. Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 6. 9. 2018. Konstatoval, že žalobce uplatnil stejné námitky již v průběhu daňové kontroly i odvolacího řízení, když ke všem z nich se vyjádřil jak správce daně, tak i žalovaný. Argumentace k jednotlivým žalobním námitkám pak vycházela z odůvodnění napadeného rozhodnutí; navrhováno bylo zamítnout žalobu jako nedůvodnou.

[IV] Posouzení věci soudem

42. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
43. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
44. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
45. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání, neboť žalobce i žalovaný vyslovili s takovým postupem souhlas.
46. Žaloba není důvodná.
47. Žalobci byl platebními výměry (ve spojení s napadeným rozhodnutím) vyměřen za porušení rozpočtové kázně odvod do státního rozpočtu ve výši 347 809 Kč a odvod do Národního fondu ve výši 1 970 915 Kč.
48. Podle § 52 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách platí, že v otevřeném řízení a ve zjednodušeném podlimitním řízení je dodavatel povinen prokázat splnění kvalifikace ve lhůtě pro podání nabídek. V případě otevřeného řízení se zavedením dynamického nákupního systému je dodavatel povinen prokázat splnění kvalifikace nejpozději s podáním předběžné nabídky.
49. Podle § 52 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách, v užším řízení, jednacím řízení s uveřejněním a soutěžním dialogu je dodavatel povinen prokázat splnění kvalifikace ve lhůtě pro podání žádosti o účast.
50. Podle § 50 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách, veřejný zadavatel není oprávněn stanovit takové kvalifikační předpoklady, které by vedly k podstatnému omezení hospodářské soutěže, a současně by kvalifikační předpoklady bylo vzhledem k potřebám

zadavatele možné nahradit stanovením odpovídajících smluvních podmínek.

51. Podle § 50 odst. 5 zákona o veřejných zakázkách, kvalifikace dodavatele nemůže být předmětem hodnotících kritérií.
52. Podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech je porušením rozpočtové kázně neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem.
53. Podle § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech, neoprávněným použitím peněžních prostředků státního rozpočtu, jiných peněžních prostředků státu, prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, jejich výdej, jehož provedením byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, rozhodnutím, případně dohodou o poskytnutí těchto prostředků, nebo porušení podmínek, za kterých byly příslušné peněžní prostředky poskytnuty, porušení účelu nebo podmínek, za kterých byly prostředky zařazeny do státního rozpočtu nebo přesunuty rozpočtovým opatřením a v rozporu se stanoveným účelem nebo podmínkami vydány; dále se jím rozumí i to, nelze-li prokázat, jak byly tyto peněžní prostředky použity.

Nesprávná aplikace ustanovení Rozhodnutí

54. Leitmotivem úvodní žalobní námitky bylo tvrzené překročení pravomoci ze strany orgánů finanční správy.
55. Námitka nebyla důvodná.
56. Soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že žalobci lze přisvědčit v tom, že orgány finanční správy nejsou oprávněny ukládat sankce podle zákona o veřejných zakázkách. Podstatné pro věc ovšem je, že v souzené věci byl žalobci uložen odvod za porušení rozpočtové kázně podle zákona o rozpočtových pravidlech.
57. Podle § 44a odst. 9 věty první a druhé rozpočtových pravidel (ve znění účinném ke dni zahájení daňové kontroly) platilo následující: *Správu odvodů za porušení rozpočtové kázně a penále vykonávají finanční úřady podle daňového řádu. Porušitel rozpočtové kázně má při správě odvodů za porušení rozpočtové kázně postavení daňového subjektu.* Stejně postavení přiznává finančním úřadům § 44a odst. 11 aktuálního znění rozpočtových pravidel. K překročení pravomoci správce daně tak z tohoto hlediska nemohlo dojít.
58. Dále, žalobce se dovolával postupu podle § 99 daňového řádu. Podle prvního odstavce tohoto ustanovení platí následující: *Vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán veřejné moci, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Ostatní otázky, o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu veřejné moci, může správce daně posoudit sám. Může také dát podnět příslušnému orgánu veřejné moci k zahájení řízení nebo vyzvat daňový subjekt, popřípadě jinou osobu zúčastněnou na správě daní, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným orgánem veřejné moci ve lhůtě, kterou správce daně určí.* Druhý odstavec téhož ustanovení pak kategoricky určuje, že *správce daně si nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přešůpek, nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, ani o otázkách osobního stavu.*

59. Žádná ze situací předvídaných § 99 daňového řádu nenastala.

60. ÚOHS v daném případě nevydal žádné pravomocné rozhodnutí ve věci, kterým by mohl být správce daně vázán ve smyslu předběžné otázky. To nečinil sporným ani žalobce. Dále, v pravomoci ÚOHS je vést správní řízení dle zákona o veřejných zakázkách a ukládat pokuty za spáchání správních deliktů tam specifikovaných. Oproti tomu, finanční úřad je jediným orgánem státní správy, který je oprávněn vykonávat v souladu s § 44a odst. 9, resp. §44a odst. 11 rozpočtových pravidel správu odvodu za porušení rozpočtové kázně dle daňového řádu. A podle § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu platí, že *daní se pro účely tohoto zákona rozumí peněžité plnění, pokud zákon stanoví, že se při jeho správě postupuje podle tohoto zákona*. Odvod za porušení rozpočtové je proto předmětem správy daní, jejíž nedílnou součástí je daňová kontrola prováděná finančními orgány (správci daně), včetně jejich oprávnění vystavit platebního výměry na základě výsledku této kontroly. A konečně, porušení rozpočtové kázně v kontrolovaném případě není správním deliktem, proto správce daně nemohl překročit své pravomoci ani v tomto směru.

61. Žalovaný ve vyjádření k žalobě (bod 19) přiléhavě konstatoval, že *„správce daně je tedy oprávněn kontrolovat dodržení povinností stanovených v zákoně o veřejných zakázkách, pokud jsou vázány na provedení výdeje veřejných prostředků“,* přičemž *„uložením povinnosti odvodu za porušení rozpočtové kázně tak neuložil žalobci sankci, ale vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně, tedy stanovil povinnost vrátit do státního rozpočtu prostředky, které byly na realizaci daného projektu poskytnuty.“*

62. Rovněž přiléhavá argumentace pak byla vyjevena mj. v bodu 23 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný správní orgán konstatoval mj. toto (zvýraznění podtržením provedl soud): *„[23] (...) Řízení vedená těmito správními orgány (= ÚOHS a orgány finanční správy) jsou na sobě nezávislá, a proto může docházet k disproporcím mezi výší pokuty za správní delikt a výší odvodu za porušení rozpočtové kázně. V posuzovaném případě bylo s daňovým subjektem vedeno daňové řízení (vyměřovací řízení) podle daňového řádu a v rámci zásad daňového řádu, zatímco v případě postupu ÚOHS se jednalo o správní řízení podle zákona č. 500/2004 Sb., o správním řízení (správní řád), v rozhodném znění. Odvolací orgán uvádí, že dle § 2 odst. 2 písm. c) zákona o veřejných zakázkách splňoval daňový subjekt definici veřejného zadavatele, který byl vzhledem k předpokládané hodnotě VZ (nadlimitní veřejná zakázka) povinen postupovat dle zákona o veřejných zakázkách, tzn., že byl povinen dodržovat veškerá ustanovení tohoto zákona. Odvolací orgán dále uvádí, že do skutkové podstaty porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech, v návaznosti na § 3 písm. e) téhož zákona, spadá i výdej peněžních prostředků ze státního rozpočtu, resp. Národního fondu, kterým byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, tedy i porušení povinností stanovených v zákoně o veřejných zakázkách. Námitka odvolatele, že správce daně nebyl při zadávání VZ oprávněn kontrolovat každé ustanovení zákona o veřejných zakázkách, je na základě uvedených skutečností nedůvodná. (...)“.* Žalovaný ani správce daně rozhodně nezpochybnili autoritu ÚOHS, stejně tak neporušili zákon nedodržením procesních ustanovení daňového řádu. Naopak, respektovali onu „dělbu moci“, kterou právní řád ve vztahu k ÚOHS a finanční správě nastavil.

63. Uvedené je rovněž oporou pro závěr o nedůvodnosti souboru námitek vyjevených výše v bodech 19 a násl., podle kterých (mj.) je *„z Rozhodnutí patrné, že nelze porušení ZVZ žádným způsobem sankcionovat“,* když *„úmyslem vyjádřeným v Rozhodnutí nebylo*

sankcionovat porušování ZVZ postupy dle Rozhodnutí, nýbrž ponechat případné sankce za porušení ZVZ výhradně orgánu dozoru nad veřejnými zakázkami, kterým je v České republice jako jediný nadán ÚOHS, přičemž je ze zákona též oprávněn za případná pochybení ukládat sankce.“

64. Stran toho lze dále rovněž připomenout body 24 – 27 napadeného rozhodnutí, na kteroužto část soud plně odkazuje a pro úplnost z ní cituje následující: „[24] Odvolací orgán souhlasí s odvolatelem, že kromě podmínek stanovených v Rozhodnutí byl povinen dodržovat i Pokyn. Z kapitoly 1 a 3 Pokynu však vyplývá (viz bod [16] písm. a) a b) tohoto rozhodnutí), že zadávání zakázek realizovaných v rámci projektů OP LZZ se dělí na zadávání zakázek, na které se nevztahují postupy upravené zákonem o veřejných zakázkách, a zadávání veřejných zakázek postupy podle zákona o veřejných zakázkách. Z povinnosti postupovat při realizaci zakázek podle Pokynu tedy jednoznačně vyplývá, že podmínka uvedená v části II bodu 8.1 Rozhodnutí se vztahuje jak na zakázky nepodléhající režimu zákona o veřejných zakázkách, tak i na veřejné zakázky, při jejichž realizaci je nutné dodržovat postupy stanovené tímto zákonem. (...) Daňový subjekt jako veřejný zadavatel byl dle kapitoly 3 Pokynu povinen při zadávání veřejných zakázek postupovat podle zákona o veřejných zakázkách. Zadávání veřejných zakázek mimo režim zákona o veřejných zakázkách by pro veřejného zadavatele bylo možné pouze pro případ, že by veřejná zakázka spadala do oblasti výjimek upravených v § 18 a 19 zákona o veřejných zakázkách.

[25] (...) Odvod za porušení rozpočtové kázně v případě porušení povinností stanovených zákonem o veřejných zakázkách je však uveden v části IV, odst. 2, bodu 2.7 Rozhodnutí, kde poskytovatel dotace stanovil za tato pochybení odvod ve výši, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň (...) Správce daně postupoval podle uvedené podmínky Rozhodnutí a vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech, tj. ve výši, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň (viz bod [11] písm. c) tohoto rozhodnutí), zcela oprávněně a v souladu s Rozhodnutím. Přitom v souladu s konstantní judikaturou NSS a na ní navazující judikaturou krajských soudů vztahující se ke stanovení odvodů v částce, v jaké byla porušena rozpočtová kázeň dle § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech, uplatnil zásadu proporcionality. (...)

[26] (...) Z článku III, bodu 3.4, části Sankce odvodu a vrácení podpory, odst. 2 Příručky, kde je uvedeno, že při podezření na porušení zákona o veřejných zakázkách požádá poskytovatel dotace ÚOHS o přezkoumání úkonů příjemce dotace, nelze v žádném případě usuzovat, že za případná pochybení zákona o veřejných zakázkách je jediným orgánem oprávněným ukládat sankce ÚOHS. Odvolací orgán k tomu dále uvádí, že v článku III, bodu 3.4, části Sankce odvodu a vrácení podpory, odst. 1 Příručky je kromě uvedeného ustanovení o předání podnětu ÚOHS rovněž uvedeno, že v případech, kdy příjemce dotace poruší podmínky nakládání s veřejnými prostředky stanovené obecně závazným předpisem (tedy i zákonem o veřejných zakázkách) nebo právním aktem o poskytnutí podpory, dopouští se porušení rozpočtové kázně podle § 44 a 44a zákona o rozpočtových pravidlech, přičemž o tom, zda se příjemce dotace dopustil porušení rozpočtové kázně, rozhoduje místně příslušný finanční úřad (...).

[27] (...) Podle názoru odvolacího orgánu byly podmínky Rozhodnutí formulovány tak, že odvolateli byly známy okolnosti, za nichž na poskytnutí dotace vzniká nárok. Z textu Rozhodnutí, Pokynu a Příručky je zjevné, jaká pravidla byla pro čerpání poskytnutých prostředků MPSV nastavena. Požadavek na povinnost dodržovat při zadávání veřejných zakázek zákon o veřejných zakázkách zcela jasně vyplývá z části II, odst. 8, bodu 8.1 Rozhodnutí a kapitoly 1 a 3 Pokynu (viz bod [15] písm. a) a bod 16 písm. a) a b) tohoto rozhodnutí). Kromě toho, dle § 2 odst. 2 písm. c) zákona o veřejných zakázkách splňoval daňový subjekt definici veřejného zadavatele, který byl vzhledem k předpokládané hodnotě VZ

(nadlimitní veřejná zakázka) povinen postupovat dle zákona o veřejných zakázkách, tzn. že byl povinen dodržovat veškerá ustanovení tohoto zákona (...) Povinnost stanovit odvod za porušení rozpočtové kázně při porušení povinností stanovených zákonem o veřejných zakázkách pak byla jednoznačně stanovena v části IV, odst. 2 bodu 2.7 Rozhodnutí (viz bod [15] písm. b) tohoto rozhodnutí). K výše uvedenému odvolací orgán dále dodává, že, jak vyplývá z prohlášení ze dne 02.01.2012, daňový subjekt byl s Rozhodnutím seznámen, vyslovil s ním souhlas a zavázal se k plnění Rozhodnutím stanovených podmínek. (...).

65. Žalobce dovedl nesprávné závěry co do pravomocí finanční správy, resp. ÚOHS, naopak žalovaný přednesl ve vztahu k uplatněným tvrzením propracovanou argumentaci, s níž se soud ztotožnil.

Nesprávné právní posouzení identifikovaných pochybení

66. Stran prvního vytýkaného pochybení se soud neztotožnil s žalobcovým názorem, že by v daném případě za svůj postup neměl být sankcionován vůbec, neboť jednal v souladu s principy ZVZ a nijak neomezil soutěž potencionálních uchazečů o veřejnou zakázku.
67. Předně, soud znovu opakuje, že žalobce nebyl sankcionován, byl mu uložen odvod do státního rozpočtu, resp. do Národního fondu. Dále, ani žalobce nepopírá, že nedodržel podmínku stanovenou zákonem, tedy zákon porušil. Správce daně (a stejně tak žalovaný) proto postupoval správně a v rámci své pravomoci (viz výše), když o odvodu rozhodl. Prostor pro zohlednění do určité míry výjimečné situace byl právě při stanovení výše odvodu, což se také stalo. Žalovaný se se shodně koncipovanou odvolací námitkou vypořádal v tomto duchu v bodech 31 – 34 a 38 napadeného rozhodnutí, na které soud v podrobnostech odkazuje.
68. I v případě druhého vytýkaného pochybení se soud ztotožnil s názorem žalovaného, resp. správce daně. Žalovaný v bodě 35 napadeného rozhodnutí vyjevil mj. toto: „[35] (...) Zákon o veřejných zakázkách v zadávacím řízení striktně rozlišuje požadavky na kvalifikaci dodavatele (§ 50 - 56 tohoto zákona), které jsou předpokladem jeho účasti v zadávacím řízení, od hodnotících kritérií pro zadání veřejné zakázky (§ 78 tohoto zákona). Zadavatel nemůže nastavit takové dílčí hodnotící kritérium, resp. subkritérium, které by se vztahovalo k referencím či zkušenostem, případně k jiným kvalifikačním předpokladům uchazeče, neboť nelze do pozice hodnotícího kritéria (vyjadřujícího ekonomickou výhodnost nabídky) stavět aspekt, který je předmětem splnění kvalifikace. Současně odvolací orgán dodává, že z § 50 odst. 4 zákona o veřejných zakázkách přímo vyplývá, že zadavatel je povinen hodnotící kritéria stanovit tak, aby jejich předmětem nebyly technické kvalifikační předpoklady. Odvolací orgán uzavírá, že v posuzovaném případě se jednalo o nepřípustné kritérium.“.
69. Dále, lze souhlasit i s tím, že formulace předmětného subkritéria byla nejasná. Již z logiky věci je zřejmé, že pokud je kritérium formulováno tak, že není v souladu s požadavky zákona, nelze ho považovat za takové, aby podle něho mohla proběhnout korektní soutěž. Žalovaný pak k tomu v bodu 36 napadeného rozhodnutí přiléhavě uvedl, že zadávací dokumentace „musí obsahovat požadavky v takovém rozsahu, aby si jakýkoliv potenciální dodavatel po seznámení se se zadávací dokumentací dokázal udělat představu, co je předmětem veřejné zakázky a zda se daného zadávacího řízení zúčastní“, přičemž „za správnost a úplnost zadávací dokumentace odpovídá ze zákona zadavatel, který posléze

posuzuje a hodnotí nabídky právě podle požadavků, které sám stanovil v zadávací dokumentaci.“ I tu soud viděl možnost pro určitou korekci dopadu uloženého odvodu při stanovení jeho výše, k čemuž rovněž došlo (k tomu srov. body 37 a 39 napadeného rozhodnutí).

70. Námitky nebyly důvodné.

Zjevná nepřiměřenost uloženého odvodu

71. Žalovaný stran stejné odvolací námitky konstatoval v bodu 38 napadeného rozhodnutí (mimo jiné) následující: *„Správce daně u kontrolního zjištění č. 1 zohlednil skutečnost, že postupem daňového subjektu nemohlo dojít k zúžení okruhu potencionálních dodavatelů a u kontrolního zjištění č. 2 vzal v úvahu závažnost daného pochybení, které mohlo odradit potencionální dodavatele a ovlivnit výběr nejhodnějšího dodavatele. Správce daně rovněž vzal do úvahy, že z celkové částky poskytnuté dotace ve výši 11.568.526,63 Kč představovala částka použitá na financování VZ podstatnou část (8.918.167,00 Kč) a zohlednil, že na základě konstatování uvedených v Protokolu o veřejnosprávní kontrole projektové aktivity probíhají dle schváleného harmonogramu, stanovené indikátory jsou průběžně naplňovány, publicita projektu byla zajištěna a zkontrolováno bylo 50,63 % výdajů projektu uvedených v Monitorovací zprávě č. 1 - 3 (realizace projektu probíhala od 01.03.2012 do 28.02.2014 přičemž veřejnosprávní kontrola byla provedena k datu 03.09.2013). Dále zohlednil, že dle Zprávy o auditu byly zkontrolovány výdaje ve výši 5.116.342,40, přičemž výdaje s výjimkou pochybení č. 1 a 2 byly uskutečněny v souladu s právem Evropské unie.“. V bodu 39 pak uvedl mj. toto: „Odvolací orgán vzal do úvahy skutečnost, že Auditní orgán ve Zprávě o auditu u pochybení č. 2 konstatoval, že dle Rozhodnutí Komise C(2013) ze dne 19.12.2013, kterým se stanoví a schvalují pokyny ke stanovení finančních oprav, jež má Komise provést u výdajů financovaných Unii v rámci sdíleného řízení v případě nedodržení pravidel pro zadávání veřejných zakázek, bodů 8 a 15 činí nezpůsobilé výdaje 25 % z hodnoty auditovaných výdajů vztahujících se k VZ. Odvolací orgán dále přihlédl k tomu, že daňový subjekt se v témže zadávacím řízení dopustil dvojího porušení rozpočtové kázně. Odvolací orgán rovněž přihlédl k tomu, že daňový subjekt je podle § 2 odst. 2 písm. c) zákona o veřejných zakázkách veřejným zadavatelem, který byl při zadávání veřejných zakázek povinen postupovat podle zákona o veřejných zakázkách. Odvolací orgán zohlednil skutečnost, že u kontrolního zjištění č. 2 se pochybení týkalo pouze části předmětného kritéria, přičemž zbývající část kritéria byla nastavena v souladu se zákonem o veřejných zakázkách. S ohledem na výše uvedené skutečnosti odvolací orgán potvrzuje závěr správce daně, který stanovil odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 26 % z částky dotace použité na realizaci VZ, tj. ve výši 2.318.723,42 Kč (26 % z částky 8.918.167,00 Kč).“.*

72. Odůvodnění napadeného rozhodnutí i v tomto případě ob stojí. Je zřejmé, že žalovaný zohlednil specifika daných pochybení (zde je třeba vnímat odůvodnění jako celek, tedy i v souvislosti zejména s jeho body 31 – 37), na druhou stranu, nebylo možné odhlédnout od skutečnosti, že se nejednalo o bagatelní nedostatky. A podrobně byl rovněž vyjeven „mechanismus výpočtu“ výše odvodu. Postup správce daně ani žalovaného nebyl nikterak excesivní, či vůči žalobci nespravedlivý. Ani tato námitka proto nebyla důvodná.

73. Vzhledem k tomu, že soud žalobním námitkám nepřisvědčil, žalobu ve smyslu § 78 odst. 7

soudního řádu správního jako nedůvodnou zamítl.

[V] Náklady řízení

74. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 27. 5. 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu